

Snel naar de bakker.

“Natuurlijk zijn ze al gesloten” dacht Menno bij zichzelf; wie komt er nu om kwart voor zes nog op het idee dat er gewinkeld moet worden? Even tevoren had hij een telefoontje gekregen dat zijn moeder en aanstaande schoonmoeder vanavond bij hem langs wilden komen, en of hij wel ‘iets’ in huis had. Inwendig had hij gegrinnikt, als zijn verloofde zo iets zei, bedoeld ze condooms... Die ouwelui moesten eens weten wat er zich op de stille plekjes in hun huizen afspeelde, platen luisteren, haha! Maar nu beide kletstante’s vanavond over de vloer waren, kon hij het verder wel schudden: de hele avond zeuren over de burens en hoe het kleine neefje van een vriend van een kennis het op school doet, Bah!

Maar hij was van plan ze vanavond terug te pesten; de droge sherry was ineens op, het journaal op televisie moest hij zien, lange telefoon gesprekken tussendoor en vooral gebak, veel gebak! Zoals veel van die dames had zijn schoonmoeder een hartgrondige hekel aan alles wat maar enigszins dikmakend zou kunnen zijn, dus bij de koffie krijgen ze vanavond een flinke portie slagroomgebak, of tompouce, of nog beter: moorkoppen! Het winkelcentrum bood al een verlaten aanblik en even vond hij het jammer; hij had zo graag die moorkoppen... Maar nee, bij de banketbakker brandde nog licht. Hij ging voor de winkeldeur staan en nadat hij gevoeld had dat de deur dicht zat, drukte hij zijn neus plat tegen de ruit, net boven het bengelende bordje ‘gesloten’. Met zijn handen schermde hij het licht af bij zijn ogen, zodat hij goed naar binnen kon gluren. Er was nog leven te bespeuren; achter in de zaak bewoog een vage schaduw heen en weer. “Jammer dat ze geen bel hebben, nou ja, dan moet ik maar even achterom gaan; de klant is tenslotte koning, nietwaar?” Bij de achterdeur van de kleine banketbakkerszaak keek Menno door de kraakheldere ruit.

“He, gelukkig, er is nog iemand”, dacht hij en vastberaden stapte hij naar binnen. Het meisje, dat druk bezig was om al het gebak in een koelcel te plaatsen, merkte hem in de eerste instantie niet op, maar toen ze hem plotseling in de gaten kreeg, viel ze uit in een enorme scheldkanonnade. “Tut tut, rustig maar hoor, ik kwam alleen maar vragen of er nog moorkoppen waren; de voordeur was dicht, en mijn schoonmoeder komt vanavond langs en die houdt niet van slagroom, dus ik dacht dat ik misschien eh...” Het winkelmeisje had haar handen in haar zij geplaatst en zag met een steeds groter wordende glimlach deze verwarde jongeman aan. “Ja ja, je schoonmoeder he, dan moeten het zeker grote moorkoppen zijn he?” “Nou, als het even kan, graag!” Menno wist zich tegenover deze doortastende dame niet zo snel een houding te geven en schikte zich in de situatie.

“Tja, weet je, ik ben nog even druk met opruimen, en die grote moorkoppen moet ik dan nog maken, dus als je een half uurtje geduld hebt...” Wetende dat zijn bezoek pas tegen negenen zou arriveren, knikte Menno heftig ja, waarop het meisje vervolgde: “enne, noem me maar Jaqueline hoor, ik ben tenslotte pas 26; deze zaak is van mijn vader, normaal gesproken zou hij hier gestaan hebben, maar hij had een vergadering, vandaar. “Terwijl Menno zich vermaakte met rondkijken in de bakkerij, werkte Jaqueline verder, zodat ze in een mum van tijd aan de bestelling kon beginnen. De deegbollen waren op voorraad, dus ze hoefde ze alleen maar van een vulling en een chocoladelaagje te voorzien... Binnen tien minuten zag Menno hoe ze de slagroomspruit pakte en op elk van de drie moorkoppen joviaal een krul spoot,

waarop ze een ananasschijfje legde. “Wil je eens proeven van onze slagroom”, vroeg ze, en voor Menno het goed en wel in de gaten had, had ze met een vinger een klodder slagroom van de tuit van de slagroomspruit gehaald en hield die voor zijn mond. Even dacht hij na, maar haalde toen zijn schouders op en nam haar vinger in zijn mond. Inderdaad, de slagroom was heerlijk!

Toen volgden de gebeurtenissen zich in snel tempo op: Jaqueline lachte op een verleidelijke manier en deed een stap achteruit. Ze deed haar schort af en trok haar witte coltrui over haar hoofd. Menno genoot van wat hij te zien kreeg: een prachtig wit doorschijnend B.H.-tje, dat aan de randen met kant was afgezet, verraadde dat haar borsten lekker stevig en appelrond moesten zijn, en groot genoeg om net in zijn hand te passen... Voor ze haar strakke spijkerbroek los deed, haalde ze de spelden uit haar haar, zodat een prachtig blonde waaier haar schouder bedekte. Nadat ze haar spijkerbroek achteloos op de deegkneedmachine had gegooid, haakte ze de sluiting van haar B.H. los en liet het stukje stof voor hem op de grond vallen, en meteen daarop volgde haar satijnwitte slipje..

Terwijl ze met een knipoog naar Menno haar borsten streelde, vroeg ze zacht: “en, wat vind je van me? ben ik mooier dan jouw bezoek dat straks komt... ?” Kijkend naar haar onbehaarde venusheuvel, merkte Menno dat zijn broek al lang het antwoord op die vraag gaf, voordat zijn mond dat had kunnen doen: zijn pik stond klaar om bevrijd te worden uit zijn nauwe omgeving... “Kom op, uit die kleren, ik doe niet aan ‘one woman shows’ hoor” Jaqueline leunde met haar stevige billen op de rand van de tafel, waar haar vader morgen zijn deeg weer op zou gaan kneden, en ze keek vol belangstelling naar haar klant, die zijn best deed iets erotisch in zijn uitkleedspel te leggen... “Zo, die mag er wezen zeg!” Menno glunderde; hij vond het niet bepaald alledaags, zo’n opmerking, en zelf was hij ook nogal in zijn sas met zijn twee decimeter... Bovendien was Jaqueline een ‘bloedmokkel’, zoals hij dat altijd uitdrukte en hij had er zin in...

Ze zag zijn geilheid en ging op de tafel zitten. Ze pakte de slagroomspruit en zei: “Jij houdt van slagroom he? Goed, lik alles maar op, en als je dan wilt, mag je met me doen waar je zin in hebt “ Tergend langzaam spoot ze kleine toefjes room op haar borsten, in steeds kleiner wordende cirkeltjes, tot op haar harde, bruine tepeltjes, die ze helemaal bedekte. In een rechte lijn liet ze toen de spruit zakken naar haar kruis en Menno verwachtte dat ze haar kale heuvel ook helemaal onder zou smeren. Echter, ze trok haar benen op, zodat haar lipjes iets van elkaar kwamen. Met de duim en wijsvinger van haar linkerhand duwde ze de vochtige plooitjes van elkaar. De geelkoperen tuit van de ouderwetse spruit maakte het minder pervers dan het leek, toen ze die in kleine, draaiende bewegingen steeds dichterbij haar roze openingetje bracht. Toen ze de hele punt in haar kutje duwde, rilde ze even van het koude metaal, en Menno hield zijn adem in... Hij zuchtte, toen ze dit enkele malen had gedaan, moest er toch al gauw zo’n twaalf centimeter van de spruit in haar spleet zitten..

Haar hand, waar ze tot nu toe haar kutlipjes mee opgehouden had, bracht ze nu naar de spruit en terwijl ze langzaam het geheel uit zich trok, spoot ze met volle kracht zoveel mogelijk van de lading uit de halfvolle spruit bij zich naar binnen, tot de room langs de tuit naar buiten kwam sijpelen.. Voldaan legde ze de spruit opzij en fluisterde: “kom, lik me, proef eens hoe lekker mijn zelfbereide slagroom is...”

Dit liet Menno zich geen twee keer zeggen en vol vuur volgde hij het spoor, op weg naar haar wachtende spleetje. Hij plaatste zijn mond over haar kutje en zoog uit alle macht. Een enorme hoeveelheid room kreeg hij te verwerken, maar daar wist hij wel raad mee: binnen no-time had hij zo goed als alle zoetheid uit haar kwijlende spleet gelikt, zodat elke keer wanneer Jaqueline haar spieren spande, hij meer en meer van haar echte vocht proefde, al was dat dan druppelsgewijze... Wild boorde hij zijn tong in haar nauwe kutje, terwijl hij haar lippen van elkaar hield. Met zijn andere hand masseerde hij haar zachte billen en toen hij haar andere openingetje gevonden had, wist hij met zachte druk een vinger bij haar binnen te brengen, die hij naar alle kanten bewoog. Jaqueline kneedde met gesloten ogen haar nog kleverige borsten en moest op haar onderlip bijten om het niet uit te schreeuwen! Toen ze ook nog voelde hoe er zacht op haar lipjes en kittelaartje geknabbeld werd, hield ze het niet meer en riep: “alsjeblieft neem me, ik houd deze marteling niet uit, toe nou!”

Menno grijsde, en stond op. Zijn kloppende pik bracht hij voor haar opening, die ze begerig met beide handen openhield... Hij schoof zijn voorhuid naar achteren en Jaqueline voelde hoe een rilling over haar rug liep toen ze naar de paars rode eikel keek, die gespannen voor haar grotje wachtte... Langzaam bewoog Menno zijn heupen naar voren en zijn lange pik schoof millimeter voor millimeter tussen de opzij gehouden lipjes door naar binnen. Jaqueline genoot intens: met alle spieren in haar lichaam gespannen, concentreerde ze zich op wat ze tussen haar benen voelde, totdat ze zijn ballen tegen haar bilspleet voelde drukken... Ze hield zich niet in en omklemde Menno's middel met haar benen, om hem in het juiste ritme te brengen. Ze ging met haar rug op tafel liggen en beet op haar hand toen ze voelde hoe haar heupen stevig vastgepakt werden. Met haast beestachtige stoten liet hij zijn keiharde paal op en neer gaan, alsof het het laatste nummertje was dat hij ooit zou maken... Het enige geluid wat er in de bakkerij te horen was, was het geluid van de lichamelijke liefde: het gedempte gekreun van Jaqueline, twee zware ademhalingen die zich moeilijk lieten onderscheiden, en het soppende geluid van een stampende pik en zijn ballen, die keer op keer tegen haar kontgaatje kletsten... Het werd haar teveel en met een dierlijk gegrom bewoog ze haar borst naar boven en Menno voelde hoe iedere spier in haar nauwe spleet gespannen stond. In plaats van nu lui achterover te liggen, bleef Jaqueline actief, zodat ze kon genieten van het zwetende lichaam van haar klant; zijn maagspieren waren duidelijk afgetekend en druppels zweet parelden naar beneden... Toen werden zijn stoten langzaam, maar nog harder ramde hij, en zijn gezicht vertoonde een grimas, alsof hij hevige pijn had...

Een warme straal trof zijn doel en terwijl haar tepels zich weer verhardden, nam ze het initiatief ze schoof van hem af, en nam zijn slap wordende pik in haar hand. Ze ging op haar buik liggen en plaatste haar volle lippen over zijn eikel. Menno schoof zijn voorhuid terug en liet zich voldaan schoonlikken. Terwijl Jaqueline genoot van de laatste druppels zaad, en de flauwe smaak van de slagroomrestjes achter zijn eikelrand, murmelde ze bijna onverstaanbaar: “Zeg, als je er van houdt, volgende week hebben we eigengemaakte puddingbroodjes in de aanbieding, extra groot, voor speciale klanten...”